

VII.

Баба Марта бѣше раздигала мъгли по чукаритѣ, когато се чу, че по Великденъ Дуньо и Пѣйчо щѣли да се върнатъ въ село. Каква радостъ бѣше тогава по насъ—децата! Почнахме често да се сбираме на мегдана, предъ кжщата на Хаджи Михалаки, стояхме съ часове въ Зайова лжка да кроимъ, какъ да посрещнемъ нашитѣ весели приятели, които сега бѣхме обикнали още повече.

Така сбрани, по-голѣмитѣ ни разпавяха за всичко, което Дуньо и Пѣйчо бѣха сторили въ Търново: за гжскитѣ на Поликсена, за битото гърче, за дребната риба, за Юмеръ циганчето. Тѣзи истории донасяха отъ Търново пазарджиитѣ. И какви ги не разпавяха. Но где може човѣкъ да ги запомни всички-тѣ? Пъкъ и нали минаха години отъ тогава и пуста моя паметъ кжса, половината съмъ изпозабравилъ.

Докжде Великата срѣда все за Пѣйча и Дуня ни бѣше приказка-

та. Ала на края се улисахме въ великденскитѣ яйца и ги забравихме. Пъкъ може би само азъ да бѣхъ ги забравилъ.

Въ сжбота, следъ пладне, другари дойдоха и ми обадиха, че чаканитѣ гости пристигнали. Привечеръ на мегдана се сбраха децата на цѣлото село. Единъ презъ другъ тѣ се варѣха да питатъ Пѣйча и Дуня за туй, за онуй, а нѣкои ги молѣха да имъ разкажатъ за циганчето, за гърчето, за Поликсеновитѣ гжски. А двамата герои се усмихваха добродушно и думаха:

— Чакайте! То не сж приказки изведнажъ да се изприкажатъ, ки. Днесъ малко, утре малко, така ще стане тя, ако не искате да оставаме до късни нощи.

И гледаме Дуньо държи едно черно, лъскаво гардже, съ две бѣли пера на едното крило.

Но за гарджето ще ви разкажа другъ пжтъ. То дърто, като попрехвърли, не може да разпавя под-